

• KNIHA DRUHÁ •

ZRÁDNÉ SRDCE

KRONIKY POZŮSTALÝCH

COO
BOO

MARY E. PEARSONOVÁ

Zrádné srdce

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Mary E. Pearsonová
Zrádné srdce – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

•• KNIHA DRUHÁ ••

ZRÁDNÉ SRDCE

KRONIKY POZŮSTALÝCH

MARY E. PEARSONOVÁ

COO
BOO

*Kate Farrellové,
mé přítelkyni a redaktorce,
která je Siarrah nejvyššího řádu*

Její slzy putují s větrem.

Volá na mě,

a já můžu jen zašeptat:

jsi silná.

Silnější než tvá bolest,

silnější než tvůj žal.

Silnější než oni.

Gaudrelina poslední vůle

KAPITOLA PRVNÍ

Jediný rychlý čin.

Myslela jsem, že to bude stačit.

Nůž do břicha.

Pevný, dobře odhadnutý pohyb zápěstím.

Jenže když mě Venda spolkla, když se kolem mě sevřely její pokřivené hradby a stovky zvědavých tváří, když jsem za sebou slyšela rachocení řetězů a když mě most zvedající se za mými zády odřízl od zbytku světa, věděla jsem, že musím jednat s jistotou.

Bez jediné chybičky.

Bude to vyžadovat spoustu činů, nejen jediný. Každý krok pečlivě zvážit. Bude třeba vyslovit lži. Získat důvěru. Překročit hranice odporu. Splést všechno trpělivě dohromady. A trpělivost není mou silnou stránkou.

Ze všeho nejdřív jsem musela vymyslet, jak zabránit svému srdci, aby mi zběsile tlouklo v hrudi. Najít dech. Působit klidným dojmem. Strach je pro vlky totéž jako krvavá stopa. Zvědavci se stahovali blíž, zírali na mě s pootevřenými rty, které odhalovaly zkažené zuby. Tvářili se pobaveně, nebo pohrdavě?

A pak to chrastění lebek. Davem zněl rachot suchých kostí, jak se všichni snažili získat co nejlepší výhled, tlačili se blíž ke mně a na opascích se jim přitom pohupovaly šňůry s vyschlými lebkami, stehenními kostmi a zuby. Chtěli vidět mě. A Rafea.

Věděla jsem, že kráčí v okovech někde za mnou na konci karavany. Oba jsme byli zajatci – ve Vendě, která zajatce nebere. Aspoň nikdy dřív nebrala. Nebyli jsme jen objekty zvědavosti. Byli jsme nepřátelé, které dosud neviděli. A přesně tím byli i oni pro mě.

Míjeli jsme nekonečné čnějící věžičky, vrstvy pokrivených kamenných zdí zčernalých sazemi a věkem, které se klikatily jako nějaký špinavý tvor. Město vystavěné z trosek a rozmaru. Hukot řeky za mnou se vzdaloval.

Slibuju, dostanu nás z tobo.

I Rafe teď jistě pochybuje, jestli svůj slib dokáže dodržet.

Prošli jsme dalšími mohutnými branami z neotesaných kamenů, zubaté železné mříže se pro nás záhadně otevíraly, jako by náš příchod někdo očekával. Náš průvod prořídil, jak se z něj oddělovaly skupiny vojáků, které mířily různými směry. Lidé mizeli z dohledu na klikatých cestách ve stínu vysokých zdí. *Chievdar* vedl nás zbylé dál a přede mnou se pohupovaly povozy s naloupenou kořistí, jak jsme kráčeli dál do nitra města. Je Rafe pořád někde za mnou, nebo ho odvěkli po některé z těch pokrivených uliček jinam?

Kaden se svezl ze sedla koně a šel vedle mě. „Už jsme skoro tam.“

Zmocnila se mě vlna nevolnosti. Walther je mrtvý, připomněla jsem si. *Můj bratr je mrtvý*. Nic víc už mi vzít nemůžou. Kromě Rafea. Teď nemůžu myslet jen na sebe. Tímhle se všechno změnilo. „Kde je *tam*?“ zeptala jsem se a snažila se, aby to znělo klidně, ale ta slova ze mě vylétla ochraptěle a nejistě.

„Náš cíl je Svatyně. Něco jako náš dvůr. Místo, kde se setkávají vůdci.“

„A Komizar.“

„Nech mluvit mě, Lio. Jen tentokrát. Prosím, neříkej ani slovo.“

Podívala jsem se na Kadenu. Čelist měl zařátou, obočí stažená nížko, jako by ho bolela hlava. Je snad nervózní z toho, že se má setkat se svým vůdcem? Bojí se toho, co bych mohla říct? Nebo toho, co udělá Komizar? Bude snad brát jako zradu, že mě Kaden hned nezabil, jak mu nařizoval rozkaz? Plavé vlasy mu v mastných unavených pramíncích visely na ramena. Tvář měl umouněnou od špíny a mastnoty.

Bylo to už dávno, co někdo z nás naposledy viděl mýdlo. Jenže to byl ten nejmenší z našich problémů.

Došli jsme k další bráně, tentokrát vysoké a kovové s nýty a štěrbinami. Jimi na nás hleděly oči. Zpoza brány jsem uslyšela výkřiky a mocný zvuk zvonu. Projel mým tělem, každý jeho úder mi rozechvěl zuby.

Zsu viklara. Buď silná. Přiměla jsem se zvednout bradu výš, téměř jako by mi ji vytáhly Reeniny prsty. Brána se pomalu rozdělila vpůli, popojela dozadu a umožnila nám vstoupit na obrovské otevřené prostranství, stejně poničené a bezútěšné jako zbytek města. Ze všech stran bylo ohraničené hradbami, věžemi a počátky úzkých uliček, které se ztrácely ve stínech. Nad námi se klikatily chodníčky na cimbuří, překrývaly se a spojovaly.

Chievdar šel dál a povozy se rozjely za ním. Strážce na vnitřním nádvoří pokřikovaly na pozdrav a pak šťastně zahalekaly při pohledu na hromady kordů a sedel i dalších poházených a propletených kousků kořisti navršené na vozech. Bylo to všechno, co zůstalo po mém bratrovi a jeho družích. Hrdlo se mi sevřelo při pomyslení, že někdo z těch chlapů už brzy bude nosit Waltherův bandalír a jeho kord.

Prsty se mi zkroutily do dlaní, ale nezůstalo mi už ani tolik nehtů, abych je mohla zatnout do vlastní kůže. Všechny jsem měla ulámané. Zamnula jsem si holé konečky prstů a hrudí mi projela ostrá bolest. Překvapilo mě to – ta ztráta nehtů byla ve srovnání s nesmírností všech ostatních ztrát tak zanedbatelná. Bylo to jako posměšný šepot, že už mi nezbylo nic, dokonce ani nehet, vůbec nic, čím bych se mohla bránit. Jediné, co jsem měla, bylo tajné jméno, které mi teď připadalo stejně bezvýznamné jako titul, s nímž jsem se narodila. *Dostúj mu, Lio*, vyzvala jsem se v duchu. Jenže už když jsem to v hlavě vyslovila, cítila jsem, jak se moje sebedůvěra rozplývá. Najednou toho bylo v sázce mnohem víc, než jsem si před pár hodinami myslela. Moje činy teď mohly ublížit i Rafeovi.

Zazněl rozkaz vyložit tu hanebně získanou kořist a odnést ji dovnitř. Kolem nás se rozběhli chlapi mladší než Eben s dvoukoláky, které dovezli k povozům a se strážemi je začali nakládat. *Chievdar* i jeho pobočníci sesedli a vyšli jsme po schodech k ústí dlouhé chodby.

Chlapci spěchali za námi, vlekli vrchovatě naložené dvoukoláky po rampě vedle schodů a jejich hubené paže se pod tou tíhou napínaly. Některé z věcí na kárách byly stále potřísněné krví.

„Tohle je cesta do Síně Svatyně,“ oznámil Kaden a ukázal za chlapci. Ano, byl nervózní. Slyšela jsem to v jeho hlase. Pokud se Komizara bojí i on, jakou šanci mám já?

Zastavila jsem se a ohlédla. Snažila jsem se za zástupem vojáků, kteří stále proudili branou, zahlédnout Rafea, ale viděla jsem jen Malicha, který kousek za námi vedl jeho koně. Zašklebil se. Jeho obličej ještě nesl stopy po mém útoku. „Vítej ve Vendě, princezno,“ popíchl mě. „Garantuji ti, že teď bude všechno úplně jinak.“

Kaden mě otočil a přidržel mě vedle sebe. „Drž se blízko mě,“ zašeptal. „Pro svoje vlastní dobro.“

Malich se zachechtal z radosti nad svou pohružkou, ale já věděla, že tentokrát má pravdu. Všechno bude úplně jinak. Víc, než si sám Malich dokázal představit.

KAPITOLA DRUHÁ

Síň Svatyně byla jen stěží víc než ponurá putyka, i když rozlehlá. Vešly by se do ní čtyři Berdiny hospody. Páchla vylitým pivem, vlhkou slámou a nezájmem. Její čtyři stěny lemovaly sloupy a byla osvětlena pochodněmi a lucernami. Vysoký strop byl zčernalý sazemi. Uprostřed stál obrovský, hrubě opracovaný a často používaný dřevěný stůl. Na něm i v mohutných pěstích nad ním trůnily cínové poháry.

Vůdci Vendy.

S Kadenem jsme se drželi ve stínu pod sloupy, zatímco vůdci zdřevili *chievdara* i jeho pobočníky nespoutanými výkřiky a plácáním po zádech. Nabízely se poháry, rozdávaly se příchozím spolu s halekáním, ať někdo přinese další pivo. Viděla jsem Ebena, menšího než někteří chlapi, kteří tu pracovali jako sloužící, jak zvedá cínový pohár ke rtům stejně jako všichni navrátilci. Kaden mě ochranitelsky pošoupl za svá záda, ale já si stejně dál prohlížela místnost. Snažila jsem se zahlédnout Komizara, abych byla připravená na to, co mě čeká. Někteří chlapi byli obrovští jako Griz – i větší. A já žasla nad tím, jaká stvoření, lidská i zvířecí, tahle podivná země rodí. Soustředila jsem pohled na jednoho z nich. Každé slovo zavrčel a sloužící chlapi ho obíhali uctivými oblouky, aby si od něj udržovali bezpečnou vzdálenost. Napadlo mě, že to bude Komizar, ale viděla jsem, jak i Kadenův pohled klouzá po místnosti, a po tom statném hrubiánovi jen lhostejně přešel.

„To je Rada místodržících,“ ozval se, jako by mi četl myšlenky. „Vládnou provinciím.“

Venda má provincie? A nějakou hierarchii kromě nájemných zabitků, nájezdníků a Komizarovy železné pěsti? Místodržící odlišovaly od vojáků a sluhů černé kožesinové pláštiky na ramenou, ozdobené bronzovou sponou ve tvaru vyceněných zvířecích zubů. Muži v nich vypadali ještě mohutnější a hrozivější.

Lomoz se změnil v ohlušující kravál, který se odrážel od kamenných stěn a holých podlah. Zvuky tady absorbovala jediné hromádka slámy v rohu místnosti. Chlapci postavili káry s kořistí podél jedné řady sloupů a místodržící se vrhli na hromady, zvedali kordy, potěžkávali je, otírali z nich zaschlou krev do kožených chráničů na svých předloktích. Zkoumali zboží jako u stánků na trhu. Viděla jsem, jak jeden z nich zvedl kord s jílcem vykládaným rudým jaspisem. Waltherův kord. Noha mi bezděčně vykročila kupředu, ale zarazila jsem se a přiměla se ucouvnout zpátky. *Jestě ne.*

„Počkej tady,“ zašeptal Kaden a vyšel ze stínů. Já se trochu přisunula ke sloupu a snažila se zorientovat. Viděla jsem tři tmavé chodby, které ústily do Síně, tedy kromě té, kterou jsme přišli my. Kam vedou? Jsou strážené stejně jako ta naše? A co je nejdůležitější, vede některá z nich k Rafeovi?

„Kde je Komizar?“ zeptal se Kaden vendsky. Nemluvil k nikomu konkrétnímu, jeho hlas jen stěží přehlušil vřavu.

Jeden místodržící se otočil, pak další. Síně náhle utichla. „Je tu zabiják,“ ozval se čísi hlas na druhém konci.

Nastala rozpačitá odmlka. Pak jeden z menších místodržících, podsatý muž s množstvím zrzavých copánků, které mu splývaly po ramenou, vykročil ke Kadenovi a rozpřáhl paže, aby ho přivítal doma. Hluk opět začal sílit, ale zůstával znatelně tlumenější, a já se podivila, jaký vliv na ně Kadenova přítomnost má. Připomnělo mi to Malichovo chování k němu během té dlouhé cesty přes Cam Lanteux. Z očí mu sálala krvežíznivost, fyzicky na tom byli podobně, a přece vzdycy ustoupil, když došlo ke konfliktu.

„Už jsme Komizarovi dali vědět,“ odpověděl mu guvernér, který ho uvítal. „Ale jestli přijde... Totiž, je zrovna zaneprázdněn...“

„*Návštěvou*,“ doplnil Kaden.

Místodržící se zasmál. „Přesně tak. Takovou návštěvu bych si dal taky líbit.“

Postupně k nim přišli i další vládci provincií a ten s nosem jako skoba nabídl Kadenovi pohár. Přivítal ho doma a žertem ho pokáral, že byl tak dlouho *na výletě*. Další se přidal a zažertoval, že Kaden je víc mimo Vendu než v ní.

„Jdu tam, kam mě Komizar pošle,“ odvětil Kaden.

Další místodržící velký jako býk a se stejně mohutnou hrudí zvedl pohár k připitku. „Tak jako my všichni,“ prohlásil, zaklonil hlavu a dlouze, nedbale se napil. Pivo mu stékalo kolem koutků úst do vousů a kapalo na podlahu. Takže i tenhle mohutný obr skáče, jak Komizar píská, a nestydí se to připustit.

Mluvili jen vendsky, ale rozuměla jsem jim skoro všechno. Teď už jsem z vendštiny dávno znala mnohem víc než jediné slovo. Týdny cesty přes Cam Lanteux, během nichž jsem byla neustále vystavená jejich jazyku, vyléčily mou nevědomost.

Když jim Kaden odpovídal na otázky o své cestě, zaujal mě další místodržící, který vytáhl z káry jemně opracovaný bandalír a pokusil se ho natáhnout na svůj mohutný pas. Zatočila se mi hlava, udělal se mi zle, mými žilami probublala zuřivost. Zavřela jsem oči. *Ještě ne. Nenech se zabít v prvních deseti minutách. Na tohle bude čas později.*

Zhluboka jsem se nadechla, a když jsem opět otevřela oči, spatřila jsem obličej ve stínu. Někdo mě pozoroval z druhé strany síně. Nedokázala jsem se odvrátit. Do tváře mu dopadal jen odlesk světla. Jeho temné oči byly bez výrazu a zároveň podmanivé – jako oči vlka pronásledujícího kořist, sebevědomého natolik, že nespěchá s útokem. Nenuceně se opíral o sloup. Byl mladší než místodržící, s hladkým obličejem kromě tenké linie vousů kolem brady a pečlivě upraveného knírku pod nosem. Tmavé vlasy měl rozčuchané, vlnily se mu až těsně nad ramena. Neměl kožešinový pláštík guvernérů ani koženou vestu vojáka, jen prosté hnědé kalhoty a volnou bílou halenu, ale rozhodně nespěchal nikomu posloužit, takže nebyl ani sluha. Jeho oči ze mě sklouzly, jako by se už nudil, a přejely po ostatních v síni, po místodržících rabujících v hromadách na kárách

a šplíchajících kolem sebe pivo. A po Kadenovi. Viděla jsem, jak se dívá na Kadena.

Břichem se mi rozlilo horko.

On.

Vyšel zpoza sloupů doprostřed místnosti a já od prvního kroku věděla, že se nemýlím. Tohle byl Komizar.

„Vítejte doma, spolubojovníci!“ zvolal. Sín okamžitě utichla. Všichni se za tím hlasem obrátili, i Kaden. Komizar pomalu kráčel rozlehlým prostorem a všichni mu ustupovali z cesty. Já vyšla ze stínu a postavila se Kadenovi po bok. Ozvalo se tiché užaslé zašumění.

Komizar se zastavil pár kroků před námi. Mě ignoroval a chvíli zíral na Kadena, než se k němu konečně naklonil s přátelským objetím na uvítanou.

Když ho pustil a ucouvl, zadíval se s chladným prázdným pohledem na mě. Nemohla jsem uvěřit, že tohle je on. Tvář měl hladkou a bez vrásek, mohl být sotva o něco starší než Walther, spíš jako Kadenův starší bratr než obávaný vůdce. Nevypadal jako strašlivý Drak z Písně Vendy, ten, který pije krev a krade sny. Byl jen průměrně vysoký a nebylo na něm nic děsivého, až na ten neuhýbající pohled.

„Co je tohle?“ zeptal se morrighanštinou skoro stejně bezchybnou, jako byla Kadenova, a pokývl ke mně hlavou. Hráč. Věděl moc dobře, kdo jsem, a chtěl si být jistý, že porozumím každému slovu.

„Princezna Arabella, První dcera Morrighanu,“ odpověděl Kaden.

Místností proběhlo další potlačené zašumění. Komizar se zasmál. „Tohle? Princezna?“

Pomalou mě obešel, jakoby nevěřící si prohlížel mou špínu, moje hadry. Zastavil se vedle mě na boku, kde mi roztržené šaty obnažily rameno a byla vidět kavah. Tiše udělal *hmm*, jako by ho to lehce pobavilo, a přešel mi prstem po celé délce paže. Naskočila mi husí kůže, ale zvedla jsem bradu, jako by nebyl víc než otravná moucha, která kolem mě bzučí. Komizar dokončil kruh, až mi zase hleděl do obličeje. „Nic moc působivého, co?“ zabručel. „Ale to není větší na královských spratků. Jsou asi tak úchvatní jako miska týden staré kaše.“

Ještě před měsícem bych po té návnadě skočila, roztrhala ho na kusy několika vhodně zvolenými zuřivými slovy, ale teď jsem ho chtěla víc než urazit. Vyměnila jsem si s ním pohled stejně prázdný jako ten jeho, mrknutí za mrknutí. Komizar si hřbetem ruky zamnul linii upravených vousů kolem brady a pečlivě si mě prohlížel.

„Byla to dlouhá cesta,“ vysvětlil Kaden. „A pro ni tvrdá.“

Komizar nazdvihl obočí, předstíral překvapení. „A zbytečná,“ prohodil. Zvýšil hlas tak, aby ho slyšeli všichni v místnosti, i když jeho slova byla určená Kadenovi. „Náhodou si vzpomínám, že jsem ti nařídil proříznout jí hrdlo, ne přivést ji sem jako domácího mazlíčka.“

Ve vzduchu zajiskřilo napětí. Nikdo nezvedl ke rtům pohár. Nikdo se nehýbal. Možná čekali, že se Komizar vydá ke kárám, vezme si zbraň a srazí mi hlavu z krku přímo tady v síni, což by v jejich očích bylo správné. Kaden se mu vzepřel.

Jenže mezi Kadenem a Komizarem bylo něco, čemu jsem ještě úplně nerozuměla. Nějaké pouto.

„Má dar,“ oznámil Kaden. „Myslel jsem, že bude Vendě užitečnější živá než mrtvá.“

Při slově *dar* jsem viděla, jak si sloužící i vůdci mezi sebou vyměňují rychlé pohledy, ale pořád všichni mlčeli. Komizar se usmál, mrazivě i neodolatelně zároveň. Krk mě zabrněl. Tohle byl muž, který uměl ovládat místnost tím nejlehčím dotekem. Odhalil se mi. Když znám jeho sílu, můžu odhalit i jeho slabosti. Má je každý. I tehle obávaný Komizar.

„Dar!“ zasmál se a otočil se k ostatním, jako by čekal, že se k jeho smíchu přidají. Přidali se.

Obrátil se zase na mě, úsměv byl pryč. Natáhl se po mé ruce, zkoumal rány, jeho palec zlehka přešel po hřbetu mé dlaně. „Má i jazyk?“

Tentokrát to byl Malich, kdo se zachechtal. Přistoupil ke stolu a udeřil do něj pohárem. „Jako ňafající hyena. A stejně tak zákeřně kousá,“ ozval se *chievdar*. Vojáci si začali mumlat.

„A přece,“ Komizar se ke mně obrátil, „pořád mlčí.“

„Lio,“ zašeptal Kaden a strčil do mě rukou, „můžeš promluvit.“

Podívala jsem se na něj. To si myslí, že to nevím? Vážně si myslel, že mlčím kvůli jeho varování? Až příliš často mě umlčovali ti, kdo si

nade mnou osobovali nějakou moc. Ale ne tady. Můj hlas bude slyšet, ale promluví, až to poslouží mým účelům. Nedala jsem nic najevo ani slovy, ani výrazem. Komizar a jeho místodržící se ničím nelišili od davů, které jsem viděla tady v ulicích. Byli zvědaví. Opravdová morrihanská princezna. Byla jsem jako vystavené zboží. Komizar chtěl, abych se před ním a jeho místodržícími předvedla. Myslí si snad, že mi z úst budou padat drahokamy? Mnohem spíš čekali, že budou moci vysmát mým slovům, tak jako se vysmáli mému zevnějšku. Byly jen dvě věci, které muž Komizarova postavení očekával, vzdor nebo podlézání, a já si byla naprosto jistá, že žádná z nich by mým vyhlídkám nijak neprospěla.

Puls jsem sice měla zběsilý, ale pohled jsem neodvrátila. Pomalu jsem zamrkala, jako bych se nudila. *Vidiš, Komizare, už taky zvládám tvoje triky.*

„Bez obav, přátelé,“ ozval se a mávl rukou jakoby nad mým mlčením. „Máme spoustu jiných věcí, o kterých můžeme mluvit. Třeba o tomhle všem!“ Ukázal na řadu vyrovnaných kár a potěšeně se zasmál nad tou hojností. „Copak to tady máme?“ Vydal se k jednomu konci řady, postupoval od jednoho dvoukoláku ke druhému, prohřábal se kořistí. Všimla jsem si, že místodržící si sice lup prohlédli, ale z kár nic nezmizelo. Možná věděli, že musí nechat Komizara, aby si vybral jako první. Ten zvedl sekýrku, přešel prstem po ostří, pokývl, jako by to na něj udělalo dojem. Pak se přesunul k další káře, vytáhl z ní krátký mečík a švihl s ním před sebou. Jeho *svíúst* prořálo vzduch a vysloužilo si pochvalné poznámky přihlížejících. Komizar se usmál. „Dobrá práce, *chievdare*.“

Práce? Povraždění celé roty mladých mužů?

Komizar zahodil mečík zpátky a přešel k dalšímu dvoukoláku. „A co to máme tady?“ Zalovil a vytáhl dlouhý pás z kůže. Waltherův bandalír.

Ne on. Kdokoli, jen ne on. Cítila jsem, jak mi kolena slábnou, a z hrdla mi unikl tichý sten. Komizar se ke mně otočil a zvedl bandalír do výšky. „Výjimečná řemeslná práce, že ano? Podívejte se na tu révu.“ Přešel prsty po řemínku. „A ta kůže, jak je měkká. Věcička hodná prince, co?“ Zvedl bandalír nad hlavu a navlékl si ho na svůj trup, než se vydal zpátky ke mně. „Co myslíš, princezno?“

Do očí mi vyhrkly slzy. I já mu hloupě odhalila své karty. Byla jsem pořád tak rozbolavělá ze ztráty Walthera, že jsem nedokázala jasně uvažovat. Odvrátila jsem se, ale chytil mě za bradu, jeho prsty se mi zabořily do kůže. Donutil mě ohlédnout se na něj.

„Vidíš, princezno? Tohle je moje království, ne tvoje, a mám možnosti, jak tě přimět k řeči, o jakých se ti ani nezdálo. Když rozkážu, budeš zpívat jako kanárek s ustříženými křídly.“

„Komizare.“ Kadenův hlas byl tichý a vážný.

Komizar mě pustil, smál se, něžně mě pohladil po tváři. „Myslím, že princezna je po dlouhé cestě unavená. Ulrixi, odveď princeznu do cely, aby si mohla na chvíli odpočinout, a my si zatím s Kadenem promluvíme. Máme hodně co probírat.“ zahleděl se na Kadena a z očí mu poprvé vyšlehl hněv.

Kaden se na mě podíval, zaváhal, ale nebylo nic, co by mohl udělat. „Běž,“ vyzval mě. „Bude to dobré.“

Sotva jsme se dostali z Kadenova dohledu, stráže mě doslova táhly chodbou, manžety jejich rukávů se mi zarývaly do kůže. Stále jsem v obličejí cítila tlak Komizarových prstů. Tam, kde se mi zabořily do brady, mi v pokožce škubalo. Za pár krátkých minut dokázal vyhmátnout něco, na čem mi hluboce záleželo, a využít to tak, aby mi ublížil a oslabil mě tím. Obrňovala jsem se proti bití nebo bičování, ale proti tomuhle ne. Jeho pohled mě stále páčil v očích, bandalír mého bratra hrdě přetažený přes hrud' jeho nepřítele v tom nejkrutějším výsměchu, s nadějí, že se rozsypu. A já se rozsypala.

Jedna nula pro Komizara. Vyhrál nade mnou, ne mocí ani brutální silou, ale kradmým, bedlivým pozorováním. Musím se naučit chovat stejně.

Vzedmulo se ve mně pobouření, když se mnou strážní hrubě smýkali chodbou a nejspíš si vychutnávali, že mají ve své moci princeznu. Než zastavili u dveří, paže jsem měla z jejich sevření otupělé. Odmkli a hodili mě do temné místnosti. Spadla jsem a odřela si kolena o kamennou podlahu. Zůstala jsem ochromená a schoulená ležet na zemi a vdechovala zatuchlý vzduch. Třemi otvory vysoko na stěně

proti mně se dovnitř protahovaly tři tenké proužky světla. Když si moje oči přivykly na tmou, rozeznala jsem na zemi slavník s dírami, z nichž vypadávala sláma, malou trojnožku a kbelík. Jejich cela byla zařízená tak, jak se u barbarů dalo čekat. Přimhouřila jsem oči a snažila se v chabém světle rozeznat něco víc, ale pak jsem uslyšela hluk. V rohu něco zašustilo. Nebyla jsem sama.

Někdo nebo něco tu bylo se mnou.

*N*aslouchejte příběhům.
Nechť všechny generace zvědí.
Hvězdy se sklánějí před šepotem bobů,
padají na jejich povel,
a jen vyvolený Pozůstalý
najde před jejich očima milost.

Morrighanská Kniha svatého písma, sv. V

KAPITOLA TŘETÍ

KADEN

„Takže ty ses domníval, že bude užitečná.“

Znal pravý důvod. Věděl, že darem opovrhují stejně jako on, jenže jeho opovržení pramenilo z toho, že v něco takového nevěřil. Já k tomu měl pádnější důvody.

Seděli jsme sami v jeho soukromé poradní komnatě. Zaklonil se v křesle, napjatýma rukama si poklepával na rty. Jeho černé oči na mě spočívaly jako naleštěné chladné onyxy, nedávaly najevo žádné emoce. To nedávaly nikdy, ale věděl jsem, že pokud neskrývají hněv, pak přinejmenším zvědavost. Odvrátil jsem se k měkkému koberci s třásněmi pod námi. Byl tu nový.

„Dárek na důkaz dobré vůle od premiéra Reux Lau,“ vysvětlil mi.

„Dobré vůle? Vypadá draze. Od kdy nám Reux Lau dávájí dárky?“

„*Tak ty ses domníval.* Vraťme se k tomu. Je snad tak dobrá při...“

„Ne.“ Vstal jsem a přešel k oknu. Otvory v něm hvízdal vítr. „Tak to není.“

Zasmál se. „Pak mi pověz, jak to tedy je.“

Zadíval jsem se na stůl plný map, plánů, knih a poznámek. To já ho naučil číst morrighansky, protože v tom jazyce je většina dokumentů. *Jak to tedy je.* Sám jsem si nebyl jistý. Vrátil jsem se do křesla proti němu a vysvětlil mu, jak Lia působí i na tak tvrdé Vendány jako Griz a Finch. „Víš, jaké jsou klany. V horách spousta lidí ještě v tyhle věci věří. Nemůžeš projít *jebendrou*, abys nenašel aspoň deset stánků,

kde prodávají talismany. Každý sluha tady ve Svatyni nosí nějaký zastrčený pod košilí a nejmíň půlka vojáku nejspíš taky. Pokud uvěří, že Vendané můžou těžit z daru dávných pokolení, z daru, který má někdo královské krve, tak...“

Naklonil se ke mně a hněvivým pohybem předloktí shodil ze stolu papíry a mapy. „Máš mě za hlupáka? Zradil jsi rozkaz kvůli tomu, že by ji pár zaostalých Vendanů mohlo pokládat za znamení? Pokládáš se teď sám za Komizara, když si myslíš, že sám můžeš rozhodnout, co je *moudřejší*?“

„Jen jsem myslel...“ Krátce jsem zavřel oči. Vzepřel jsem se rozkazu, a teď si vymýšlím výmluvy jako Morrighanec. „Zaváhal jsem, když jsem ji měl zabít. Já...“

„Zalíbila se ti. Vždyť jsem to říkal.“

Přikývl jsem. „Ano.“

Zaklonil se na židli a zavrtěl hlavou. Pak mávl rukou, jako by na tom nezáleželo. „Takže jsi propadl kouzlu ženy. Lepší, než kdyby sis myslel, že tvá rozhodnutí jsou lepší než moje.“ Odstrčil židli a postavil se. Přešel k vysoké petrolejové lampě v rohu místnosti, jejíž stínidlo lemovaly zubaté krystaly jako koruna. Když zesílil plamen, obličej mu zalily střípky světla. Lampa byla darem zemana z Tomacku a do stroze zařízené místnosti se nehodila. Komizar se zatahal za krátké vousy na bradě, pohroužený v myšlenkách. Pak se jeho oči opět upřely na mě. „Nevadí, že je tady. Je mimo dosah Morrighanu a Dalbrecku, a to je hlavní. A ano, když už je tady... já rozhodnu, jak ji nejlíp využít. Neuniklo mi, jak guvernéry překvapilo, že je mezi námi osoba královského rodu. Ani šeptání sloužících, když odešla.“ Na rtech se mu objevil úsměv. Setřel rukávem šmouhu na stínítku lampy. „Ano, mohla by být užitečná,“ zašeptal spíš sobě než mně, jako by se mu ta myšlenka zamlouvala čím dál víc.

Otočil se, když si vzpomněl, že tam pořád ještě jsem.

„Prozatím si svou ochočenou kočičku užívej, ale moc se k ní neupínej. My ze Svatyně nejsme jako horalé. Nežijeme usedlým, krotkým domáckým životem. Nezapomínej na to. Na prvním místě je naše bratrství a Venda. Díky tomu přežíváme. Naši lidé na nás spoléhají. Jsme jejich naděje.“

„Ovšem,“ odpověděl jsem. Byla to pravda. Bez Komizara, dokonce i bez Malicha už bych byl mrtvý. Ale *nemám se k ní moc upínat?* Na to už bylo pozdě.

Komizar se vrátil ke svému stolu, prohrabal se papíry, sehnul se nad jednu mapu a usmál se. Ten úsměv jsem znal. Měl jich spoustu. Když se usmál na Liu, bál jsem se nejhoršího. Ten, který se objevil na jeho tváři teď, byl upřímný a spokojený, takový, jaký neměl nikdo vidět.

„Tvé plány pokračují dobře?“

„Naše plány,“ opravil mě. „Líp, než jsem doufal. Musím ti ukázat pár věcí, ale to počká. Stihl jsi to zpátky těsně před mým zítřejším odjezdem. Místodržící z Balwoodu a Arlestonu se neukázali.“

„Mrtví?“

„U Balwoodu je to dost pravděpodobné. Buď ho konečně dostala některá z těch nemocí severu, nebo ho o hlavu připravil nějaký mladý uzurpátor, který se sám bojí ukázat ve Svatyni.“

Můj odhad byl, že Hedwin z Balwoodu podlehl dýce v zádech. Sám se vždycky chvástal, že je moc podlý na to, aby si na něj troufla některá z nemocí, které řádí v lesích na severu.

„A Arleston?“

Oba jsme věděli, že místodržící Tierny z jejížnější provincie nejspíš leží ožralý pod stolem v nějakém bordelu po cestě do Svatyně a dorazí později, s výmluvami na špatné počasí a chromé koně. Ale desátky zásob z jeho provincie neměly nikdy zpoždění. Komizar pokrčil rameny. „Všude se najdou horkokrevní mladíci, kteří mají plné zuby úlisných starých guvernérů.“

Tak jako před jedenácti lety Komizar. Podíval jsem se na něj. Pořád byl každým coulem tím mladíkem, který zabil tři místodržící a po nich předchozího Komizara Vendy. Ale už nebyl horkokrevný. Ne, jeho krev teď zůstávala chladná a nevzrušená.

„Je to už dávno, kdy tu naposledy k něčemu došlo,“ přemítal jsem nahlas.

„Nikdo nestojí o dýku v zádech, ale pořád je s čím bojovat, můj bratře. Proto nikdy nesmíme zlenivět.“ Odstrčil mapu. „Pojed' zítra se mnou. Rád bych měl po boku zase někoho jiného. Už tak dávno jsme nejeli spolu.“

Mlčel jsem, ale můj výraz musel mou zdráhavost prozradit.

Komizar zavrtěl hlavou, stáhl svou nabídku. „Ovšem, právě ses vrátil z dlouhé cesty, a kromě toho jsi přivezl *Věndě* velice zajímavou kořist. Zasloužíš si odpočinek. Udělej si pár dní volno, pak pro tebe budu mít práci.“

Byl jsem mu vděčný, že se nezmínil o Lie. Byl ke mně velkorysejší, než jsem si zasloužil, ale všiml jsem si, jak vyslovil *Věndě* – jako by mi připomínal, komu má náležet má lojalita. Vstal jsem a obrátil se ke dveřím. Průvan zašustil papíry na stole.

„Zvedá se bouře,“ prohodil jsem.

„První z mnoha,“ odpověděl Komizar. „Přichází nová roční doba.“

KAPITOLA ČTVRTÁ

Vyskočila jsem na nohy a pátrala pohledem ve stínech, snažila se zahlédnout to, co vydalo ten zvuk.

„Tady.“

Prudce jsem se otočila.

Tenký kužel světla získal nový tvar, když do jeho něžné záře kdosi vstoupil.

Tmavý pramínek vlasů. Lícni kost. Rty.

Nedokázala jsem se pohnout. Zírala jsem na něj. Všechno, co jsem kdy chtěla, všechno, před čím jsem kdy utíkala, bylo najednou zamčené ve stejné cele jako já.

„Princ Rafferty,“ zašeptala jsem konečně. Bylo to jen jméno, ale ten zvuk zněl tvrdě, cize a ohavně. *Princ Jaxon Tyrus Rafferty.*

Zavrtěl hlavou. „Lio...“

Jeho hlas se chvějivě protáhl mou pokožkou. Ve mně se pohnulo všechno to, čeho jsem se tisíce kilometrů držela. Celé ty týdny, dny. *Jeho.* Sedláka, ze kterého se teď vyklubal princ – a taky obratný lhář. Pořád jsem to nedokázala úplně pochopit. Myšlenky mi proklouzávaly mezi prsty jako voda.

Popošel ke mně, kužel světla se posunul k jeho ramenům, ale já už viděla jeho tvář, tu vinu v ní. „Lio, vím, co si myslíš.“

„Ne, princí Rafferty. Ty nemáš ani ponětí, co si já myslím. Do konce ani já to netuším.“ Věděla jsem jenom to, že i teď, když jsem se

chvěla pochybnostmi, se moje krev vařila, rozehřívána každým jeho slovem a pohledem. V žaludku jsem cítila stejné šimravé víření jako v Terravinu. Jako by se nic nezměnilo. Chtěla jsem ho, zoufale a bezvýhradně.

Popošel ke mně a prostor mezi námi náhle zmizel, horkost jeho hrudi se setkala s mou, jeho silné ruce mě objaly, jeho rty byly horké a měkké – přesně tak měkké, jak jsem si pamatovala. Vpíjela jsem se do něj, s úlevou, s vděčností – s hněvem. Sedlákovy rty, princovy rty, rty lháře. Ta jediná pravda, o níž jsem se domnívala, že ji znám, byla pryč.

Tiskla jsem se k němu a říkala si, že pár lží neznamená ve srovnání se vším ostatním vůbec nic. Riskoval kvůli mně život, když za mnou přišel až sem. Pořád mu visel na vlásku. Možná že se rána nedožije ani jeden z nás. Ale stále to bylo mezi námi, nízké a ohavné. Lhal mi. Manipuloval se mnou. Za jakým účelem? Jakou hru to hrál? Byl tady kvůli *mně*, nebo kvůli princezně Arabelle? Odstrčila jsem se od něj. Zadívala se na něj. Zvedla jsem ruku, a celou se rozlehlo hlasitě *mlaské* mé dlaně o jeho tvář.

Natáhl ruku, zamnul si tvář a otočil hlavu ke straně. „Přiznávám, že když jsem tě pronásledoval tolik kilometrů přes celý světadíl, takové přivítání jsem si zrovna nepředstavoval. Nemůžeme se radši vrátit k té líbací části?“

„Lhal jsi mi.“

Viděla jsem, jak ztuhl, napřímil se, zaujal postavení... prince. Toho, kým ve skutečnosti byl. „Já si spíš vzpomínám, že to bylo oboustranné utajování skutečností.“

„Jenže ty jsi celou dobu věděl, kdo jsem.“

„Lio...“

„Rafe, tobě to možná nepřipadá důležité, ale pro mě to má nesmírnou váhu. Utekla jsem z Civiky, protože jsem chtěla aspoň jednou v životě zažít, že mě někdo bude milovat pro to, jaká jsem – ne proto, kdo jsem, nebo že mu to nařizuje kus papíru. Možná budu za pár hodin mrtvá, ale i kdyby to mělo být to poslední na světě, co se dozvím, musím to vědět. *Za kým* jsi sem doopravdy přišel?“

Jeho zmatený výraz se změnil v podrážděný. „Není to snad jasné?“

„Ne!“ vybuchla jsem. „Kdybych byla vážně služebná z hostince, přijel bys za mnou? Znamená pro tebe něco moje skutečné já? Věnoval bys mi kdy druhý pohled, kdybys nevěděl, že jsem princezna Arabella?“

„Lio, na tuhle otázku se nedá odpovědět. Jel jsem do Terravinu jen proto, že...“

„Kvůli politickému zostuzení? Pomstě? Ze zvědavosti?“

„Ano!“ vyštěkl. „Kvůli všemu z toho! Kvůli ostudě a pomstě! Nejdřív. Ale pak...“

„A co kdybys princeznu Arabellu vůbec *nenášel*? Co kdybys našel jen mě, hospodskou posluhovačku Liu?“

„Pak bych nebyl tady teď. Byl bych v Terravinu a líbal tu nejnesitelnější holku, jakou jsem kdy viděl, a nic, ani síla dvou království, by mě od ní nemohlo odtrhnout.“ Přistoupil blíž a váhavě vzal do dlaní můj obličej. „Ale pravda je, že jsem přišel *pro tebe*, Lio, ať jsi kdokoli, a je mi jedno, jaké chyby jsem udělal, jaké jsi udělala ty. Udělal bych je všechny do poslední znova, kdyby to byl jediný způsob, jak být s tebou.“

Oči mu zajiskřily zoufalstvím. „Chci ti všechno vysvětlit. Chci s tebou strávit celý život tím, že ti budu vynahrazovat všechny lži, které jsem ti napovídal, jenže zrovna teď na to nemáme čas. Můžou se každou chvíli vrátit. Musíme si sjednotit naše verze, vytvořit plány.“

Celý život. Moje myšlenky zkapalněly, v žilách mě zahřívala ta dvě slova, *celý život*. Naděje a sny, které jsem musela bolestně odsunout do pozadí, se zase probíraly. Ovšem, má pravdu. Teď bylo ze všeho nejdůležitější vymyslet, co budeme dělat. Nedokážu se dívat, jak umírá i on. Smrt Greta a Walthera a celé roty mladíků už bylo víc, než dokážu snést.

„Přijdou nám na pomoc,“ ozval se Rafe, který už byl o krok přede mnou. „Musíme jen vydržet, než dorazí.“ Byl sebevědomý, věřil si jako správný princ. Nebo jako dobře vycvičený voják. Jak to, že jsem tyhle jeho stránky předtím neviděla? Takže on čeká na svoje muže.

„Kolik?“ zeptala jsem se.

„Čtyři.“

„Čtyři tisíce?“ Cítila jsem, jak se ve mně zase rodí naděje.

Jeho výraz zvažněl. „Ne, čtyři.“

„Chceš říct čtyři sta?“

Zavrtěl hlavou.

„Čtyři? Jen to?“

„Lio, já vím, jak to zní, ale věř mi, tihle čtyři jsou ti nejlepší.“

Moje naděje poklesla stejně rychle, jako se předtím vzedmula. Od-
sud by nás nedostalo ani čtyři sta vojáků, natož čtyři. Nedokázala
jsem zamaskovat svou skepsi a ze rtů mi unikl slabý smích. Obešla
jsem místnost a zavrtěla hlavou. „Jsme polapení na téhle straně di-
voké řeky, uprostřed tisíců lidí, kteří nás nenávidí. Co zможou čtyři
na naší straně?“

„Šest,“ opravil mě. „S tebou a se mnou nás je šest.“ V hlase mu
zazněla bolest, a když přistoupil blíž ke mně, zamžikal a chytil se za
žebra.

„Co se stalo?“ zeptala jsem se. „Zranili tě?“

„Jen dáreček od strážných. Nemají v oblibě svině z Dalbrecku.
A postarali se o to, abych to pochopil. Několikrát.“ Držel se za bok
a mělce dýchal. „Jsou to jenom modřiny, jsem v pořádku.“

„Ne, to určitě nejsi.“ Odstrčila jsem mu ruku a vyhrnula košili.
I v šeru cely jsem viděla purpurové podlitiny, které se mu rozlévaly po
žebrech. Přepočítala jsem znovu naše šance. Pět proti tisícům. Přitáh-
la jsem stoličku, přiměla Rafea, aby se posadil, a utrhla si pruh ze své
už tak rozedrané sukně. Opatrně jsem mu ovázala trup, abych zne-
hybnila žebra. Vzpomněla jsem si na jizvy na Kadenových zádech.
Tihle lidé jsou divoši. „Neměl jsi za mnou jezdit, Rafe. Tohle je můj
problém. Můžu si za to sama, když jsem...“

„Nic mi není,“ přerušil mě. „Nedělej si starosti. Dopadl jsem už
hůř, když jsem občas sletěl z koně, a tohle se nedá srovnávat s tím,
co jsi vytrpěla ty.“ Natáhl se po mé ruce. „Je mi to líto, Lio. Vyprávěli
mi o tvém bratrovi.“

Do krku mi opět stoupla žluč. Nikdy by mě nenapadlo, že se něco
takového vůbec může stát, natož že tomu budu sama přihlížet. Dívat
se na to, jak mi před očima masakrují bratra, bylo to nejhorší. Od-
táhla jsem ruku a otřela si ji o roztrhanou sukni. Připadalo mi špat-
né mluvit o Waltherovi a cítit přitom teplo Rafeových prstů, zatímco

můj bratr leží studený pod zemí. „Chceš říct, že se vysmívali mému bratrovi. Poslouchala jsem to po cestě pět dní, to jejich naparování, jak snadno je rozdrtili.“

„Říkali, že jsi je pohřbila. Všechny.“

Pozorovala jsem slabé paprsky světla, které se protahovaly dovnitř škvírami, a snažila se vidět něco jiného než Waltherovy prázdné oči zírající do oblohy, svoje prsty, jak mu je naposledy zavírají. „Kéž bys ho znal,“ hlesla jsem. „Z mého bratra by jednou byl velký král. Byl vždycky a ke všem laskavý a trpělivý a věřil ve mě tak jako nikdo jiný. On...“ Otočila jsem se obličejem k Rafeovi. „Vešel rotě dvaatřiceti nejsilnějších, nejstatečnějších morrighanských vojáků. Všechny jsem je viděla umírat. Stáli proti přesile pět na jednoho. Byl to masakr.“

Ochranný závěs, který jsem svoje vzpomínky zatáhla, se roztrhl. Pokožku mi rozpálila horkost. Cítila jsem nasládlý pach jejich těl. Kusů těl. Posbírala jsem je všechny, aby nic nezbylo pro zvířata, a třiatřicetkrát jsem padla na kolena, abych se pomodlila. Slova ze mě tryskala sama, krvácela z mého nitra, třiatřicet proseb o slitování, třiatřicet rozloučení. A pak je půda nasáklá jejich krví jednoho po druhém spolykala, pozřela a byli pryč. Nebylo to poprvé. Nebude to naposledy.

„Lio?“

Podívala jsem se na Rafea. Vysokého a silného jako můj bratr. *Jen čtyři mu přijdou na pomoc.* Kolika ztratám ještě budu muset přihlížet?

„Ano,“ přikývla jsem. „Všechny jsem je pohřbila.“

Natáhl se a přivinul si mě k sobě. Posadila jsem se na slavník vedle něj. „Zvládneme to,“ prohlásil. „Potřebujeme jen získat čas, než se sem mí muži dostanou.“

„Jak dlouho jim to bude trvat?“ zeptala jsem se.

„Pár dní. Možná déle. Záleží na tom, jak daleko na jih budou muset jet, aby mohli překročit řeku. Ale vím, že přijdou, jak nejrychleji to půjde. Jsou to ti nejlepší, Lio. Nejlepší z dalbreckých vojáků. Dva z nich mluví plynne místním jazykem. Nějak se sem už dostanou.“

Chtěla jsem říct, že dostat se sem není problém. My se sem dostali taky. Problém bude dostat se ven. Ale držela jsem jazyk za zuby a kývala, snažila se tvářit povzbudivě. Pokud nevyjde jeho plán, pak

vyjde můj. Dneska ráno jsem zabila koně. Večer možná zabiju jiné stvoření.

„Třeba to půjde jinak,“ ozvala jsem se. „Ve Svatyni mají zbraně. Jedna jim chybět nebude. Zkusím ukrást dýku a schovat si ji pod sukni.“

„Ne,“ odmítl pevně. „To je moc nebezpečné. Kdyby...“

„Rafe, jejich vůdce je zodpovědný za smrt mého bratra, jeho ženy, celé jeho roty. Je jen otázkou času, kdy dostane zálsusk na další naše lidi. Musí...“

„Zabili je jeho muži, Lio. Čemu pomůže smrt dalšího člověka? Jedinou dýkou se nezbavíme celé armády, zvláště ne v našem postavení. V tuhle chvíli je naším cílem dostat se odtud živí.“

V tom jsme se neshodli. Rozumem jsem chápala, že má pravdu, ale hlubší, temnější části mé duše stejně prahly po něčem víc než po útěku.

Chytil mě za paži, vyžadoval odpověď. „Slyšíš, Lio? Nikomu nepomůže, když se sama necháš zabít! Buď trpělivá. Mí vojáci sem přijdou, a pak se odsud všichni dostaneme.“

Já, trpělivá, čtyři vojáci. Ta čtyři slova dohromady byla šílenstvím. Ale ustoupila jsem, protože i bez těch čtyř jsme se s Rafem potřebovali navzájem, a na tom teď záleželo nejvíc. Seděli jsme na slamníku, spřádali plány, co jim řekneme a neřekneme, jaké lži si vymyslíme do chvíle, než přijde pomoc. Konečně spojenectví, jaké se naši otcové snažili vytvořit. Pověděla jsem Rafeovi všechno, co jsem věděla o Komizaroví, o jejich hlavním městě, o Svatyni a chodbách, kterými mě táhli. Každý detail mohl být důležitý.

„Buď opatrný. Dávej si pozor na to, co říkáš,“ varovala jsem ho. „I na svoje pohyby. Jemu nic neunikne. Sice tak nepůsobí, ale je zatraceně bystrý.“

Některé věci jsem si nechávala pro sebe. Rafeovy plány byly kov a maso, pěst a podlaha. Pevné, reálné. Moje byly utkané z neviditelných věcí, horkosti a chladu, krve a pomsty, ze všeho, co se krčilo v mém nitru.

Když jsme si šeptali o tom, co podnikneme, Rafe se náhle odmlčel, natáhl ruku a přejel mi prstem po tváři. „Bál jsem se...“ Polkl

a sklopil oči, odkašlal si. Jeho čelist sebou zaškubala a já si pomyslela, že bych se od něj měla odvrátit. Když se na mě zase podíval, z očí mu sršel hněv. „Já vím, co tě zevnitř spaluje, Lio. Zaplatí za to. Za všechno. Slibuju. Jednou za to zaplatí.“

Věděla jsem, jak to myslí. Že za to zaplatí Kaden.

Uslyšeli jsme blížící se kroky a rychle jsme se oddělili. Rafe se na mě zadíval, temně modrý led jeho očí protal tmu. „Lio, vím, že se tvoje city ke mně změnily. Podvedl jsem tě. Nejsem sedlák, jak jsem tvrdil. Doufám ale, že dokážu, aby ses do mě jednou zamilovala znovu, tentokrát jako do prince. Začali jsme špatně – ale to neznamená, že nemůžeme skončit líp.“

Hleděla jsem na něj, jeho pohled mě celou polykal. Otevřela jsem ústa, abych promluvila, ale jeho slova mi dál vířila hlavou. *Aby ses do mě jednou zamilovala znovu... tentokrát jako do prince.*

Dveře se s bouchnutím rozlétly a dovnitř vešli dva strážníci. „Ty,“ ukázali na mě, a já měla stěží čas se zvednout, než mě odvedli pryč.

KAPITOLA PÁTÁ

„Dolů, holka.“

Strčili mě do vany plné ledové vody a podrželi mi obličej pod hladinou, zatímco mi drsné ruce drbaly vlasy. Vynořila jsem se, plivala a snažila se nadechnout, dusila jsem se mýdlovou vodou. Komizarovi zřejmě připadal můj zjev nechutný a zvláště urážející jeho vytríbený čich, takže nařídil rychlou očistu. Vyvlekli mě z vany a nařídili mi, abych se osušila kusem látky, která nebyla větší než kapesník. Na mou pokořující koupel dohlížela mladá žena, které ostatní říkali Calantha. Něco po mně hodila. „Oblékni si to.“

Podívala jsem se na hromádku hadrů u svých nohou. Byl to hrubý režný pytel, který by se spíš hodil pro nacpání slámou než na lidské tělo. „Ne.“

„Vezmeš si to, jestli chceš zůstat naživu.“

V jejím hlase nezazněla žádná výhrůžka. Jen fakt. Její pohled mě zneklidňoval. Přes jedno oko měla pásku. Její černá barva ostře kontrastovala s podivně bezbarvými, mrtvolně bílými vlasy. Ta páska byla tak nápadná, že z ní skoro nešlo odtrhnout oči. Klapka na oku byla pošitá maličkými blýskavými korálky, takže to vypadalo, jako by zevnitř hledělo jasně modré oko. Zpod látky se nořily vířící vytetované linky, které proměňovaly jednu její tvář v umělecké dílo. Přemítala jsem, proč ta žena úmyslně poutá pozornost k něčemu, co by se jiní snažili zamaskovat.

„Hned,“ dodala.

Odtrhla jsem pohled od jejího zneklidňujícího výrazu a popadla z podlahy pytel, abych si ho líp prohlédla. „On chce, abych tohle nosila?“

„Tohle není Morrighan.“

„A já nejsem pytel brambor.“

Její jediné oko se přimhouřilo a zasmála se. „Kdybys byla, měla bys větší cenu.“

Pokud si Komizar myslel, že mě tím poníží, pletl se. Žádná hrdost už ve mně nezůstala. Hodila jsem si ten hadr přes hlavu. Byl volný a jen stěží mi držel na ramenou. Musela jsem si taky přidržovat jeho přílišnou délku, abych o látku nezakopla. Hrubá vlákna mě škrábala do kůže. Calantha mi hodila provaz. „Tohle by mělo pomoci, aby to z tebe nespadlo.“

„Nádhera.“ Oplatila jsem jí ušklíbnutí a pokusila se nařasit a podhrnout pytlou co nejlíp, aby se dala upevnit provazem kolem pasu.

Bosá chodidla mě na kamenné podlaze studila, ale boty mi sebrali a nečekala jsem, že je ještě uvidím. Pokusila jsem se potlačit zachvění a přikývla na znamení, že jsem připravená.

„Buď ráda, princezno,“ ozvala se Calantha a záhadně si přešla prstem po chybějícím oku zakrytém kamínky. „Jiní, kteří mu vzdorovali, dopadli mnohem hůř.“

KAPITOLA ŠESTÁ

PAULINE

Poslední úsek cesty do Civiky byl trýznivý. Poblíž Derryvale nás zaskočil prudký vytrvalý déšť a musely jsme se na tři neděle ukrýt v opuštěné stodole, kde jsme se o střechu nad hlavou dělily se sovou a divokou kočkou. Díky těm dvěma tam aspoň nebyli žádní hlodavci. Každý promarněný den jen posiloval mou úzkost. Pokud Kaden unesl Liu do Vendy, touhle dobou už tam jistě jsou. Snažila jsem se příliš nezapomínat na druhou možnost – že už je mrtvá.

Seběhlo se to tak rychle, že jsem to v tu chvíli ani nestačila pochopit. Kaden se jí zmocnil. Kaden patří k nim. Kaden, kterému jsem dávala přednost před Rafem. Vlastně jsem udělala tu chybu, že jsem Liu postrkovala k němu. Líbilo se mi jeho klidné chování. Mluvila jsem s ní o tom, jak laskavé má oči. Vlastně mi vůbec připadal jako laskavý člověk. Jak jsem se mohla tak mýlit? Hluboce to mnou otrásl. Vždycky jsem si myslela, že umím dobře posoudit charakter člověka, jenže Kaden byl opakem laskavosti. Byl to zabiják. Aspoň Gwyneth to tvrdila. Netušila jsem, odkud to ví, ale Gwyneth měla spoustu různých nadání a tahat informace z připilých hostů bylo jedním z nich.

Rozhodly jsme se, že bude bezpečnější ubytovat se v hostinci v jedné z vesniček mimo městské hradby než ve městě. Gwyneth tady sice nikdo neznal, ale znali mě, a musela jsem svou přítomnost utajit aspoň do té doby, než si zařídím schůzku s viceregentem. Na královnině dvoře jsem byla dost nápadná osoba a nejspíš by proti

mně vznesli obvinění za to, že jsem Lie pomáhala k útěku. Viceregent byl z celé vlády k Lie nejhodnější, choval se k ní až starostlivě. Jako by chápal její obtížné postavení. Pokud mu vylíčím, co ji potkalo, určitě to králi přednese tím nejvhodnějším způsobem. A co by to bylo za otce, kdyby se nepokusil svou dceru zachránit bez ohledu na to, že se mu vzepřela?

Když nám Gwyneth objednávala pokoj, zůstala jsem stát ve stínu s hlavou zakrytou kapucí. Sledovala jsem ji, jak se baví s hostinským, i když jejich rozhovor jsem neslyšela. Připadalo mi, že trvá déle, než je nezbytné, a ucítila jsem šimravý záchvěv v břiše. Byla to další připomínka toho, jak se věci změnily, kolik času uteklo, připomínka Liina slibu. *Zvládneme to společně.* Připomínka toho, že čas kvapí. Políbila jsem si konečky prstů a zvedla je k bohům. *Prosím, přiveďte ji zpátky.*

Gwyneth a hostinský si vyměnili nějaké papíry. Přejel mě rychlým pohledem, možná se divil, proč si ani uvnitř nesundám kápi pláště, ale neřekl nic a konečně přistrčil Gwyneth přes pult klíč.

Pokoj byl na druhém konci chodby, malý, ale mnohem pohodlnější než stodola. Nove a Dieci byli ve stáji a zřejmě se jim taky zamlouvalo, že mají vlastní stání a čerstvý oves. Peníze nebyly problém. V Luiseveque jsem prodala šperky, které mi dala Lia. I na Gwyneth udělalo dojem, jak obratně dokážu smlouvat s pokoutními obchodníky vzadu za jejich krámy, ale tohle jsem se naučila od Lii.

Když jsem za námi zavřela dveře, zeptala jsem se Gwyneth, proč to trvalo tak dlouho. Objednat si pokoj u Berdi znamenalo oznámit cenu a ukázat hostovi, kudy má jít.

Gwyneth hodila svůj vak na postel. „Poslala jsem dopis kancléři s žádostí o schůzku.“

Zadržela jsem dech. Na chvíli jsem nedokázala promluvit. „*Co že jsi? Proč jsi jednala proti mému přání? Už jsem ti vysvětlila, že ten Liu nenávidí.*“

Gwyneth se dala nevzrušeně do vybalování, moje rozčilení s ní ani nehnulo. „Myslím, že bude moudřejší trochu... čenichat... kolem, použít *diskrétnější* způsoby, než jít rovnou za někým mocným. Kdyby se ukázalo, že viceregent nám nepomůže, ocitly bychom se ve slepé uličce.“